

Mai 2013
Această fișă nu obligă Curtea și nu este exhaustivă

Protecția datelor personale

Principii generale

Simpla înregistrare a datelor referitoare la viața privată a unui individ constituie o ingerință în sensul art. 8 (dreptul la respectarea vieții private)

„Înregistrarea de către o autoritate publică a datelor referitoare la viața privată a unei persoane constituie o ingerință în sensul art. 8. Utilizarea ulterioară a informațiilor înregistrate contează mai puțin.” ([Leander împotriva Suediei](#), 26.03.1987, [Kopp împotriva Elveției](#), 25.03.1998, [Amann împotriva Elveției](#), 16.02.2000)

Amann împotriva Elveției: apel telefonic efectuat către reclamant de la sediul ambasadei sovietice, cum era denumită la data respectivă – pentru a i se comanda un aparat de epilare pe care acesta îl comercializa – interceptat de ministerul public, care a solicitat deschiderea unui dosar de urmărire a acestuia de către serviciile de informații. **Încălcări ale dispozițiilor art. 8** prin înregistrarea apelului telefonic, precum și prin întocmirea fișei și păstrarea acesteia, care nu erau „prevăzute de lege”, dreptul elvețian neincluzând dispoziții clare în ceea ce privește competențele autorităților în acest domeniu.

De asemenea, Curtea ține seama de contextul specific în care informațiile sunt culese și păstrate, de natura datelor și de modul de utilizare a acestora.

A se vedea, de exemplu, [Peck împotriva Marii Britanii](#), 28.01.2003: **încălcarea dispozițiilor art. 8** prin dezvăluirea în mass-media a unei secvențe înregistrate pe stradă de către o cameră de televiziune cu circuit închis (CTCI) aparținând primăriei, înfățișându-l pe reclamant pe punctul de a-și tăia venele.

Combaterea terorismului

„Societățile democratice sunt amenințate în prezent de modalități complexe de spionaj și de terorism, astfel că statul trebuie să fie capabil, pentru a combate eficient aceste amenințări, să supravegheze în mod secret elementele subversive care operează pe teritoriul său. ” [Klass și alții împotriva Germaniei](#), 06.09.1978, § 42.

Cu toate acestea, Curtea, conștientă de pericolul, inerent măsurilor de supraveghere secretă, „de a submina, chiar de a distruge democrația sub motivul apărării acesteia, afirmă că statele nu pot lua, în numele combaterii spionajului și terorismului, orice măsură pe care acestea o consideră adecvată”. [Klass și alții împotriva Germaniei](#), § 49.

În această cerere, Curtea a decis că **articolul 8 nu a fost încălcat**: legea contestată de reclamant (privind restricții referitoare la secretul corespondenței, a trimiterilor poștale și a telecomunicațiilor) este considerată de Curte ca fiind necesară, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, apărarea ordinii publice și prevenirea infracțiunilor (art. 8 § 2).

Tehnici științifice moderne

„Protecția oferită de art. 8 din Convenție ar fi afectată într-un mod inacceptabil dacă utilizarea tehnicilor științifice moderne în cadrul procedurii penale ar fi autorizată cu orice preț și fără compararea atentă a avantajelor care ar putea rezulta din utilizarea pe scară largă a acestor tehnici, pe de o parte, cu aspectele esențiale care interesează protecția vieții private, pe de altă parte” ([S. și Marper împotriva Marii Britanii](#), 04.12.2008 decizia Marii Camere).

Persoanele supuse detenției

Curtea s-a pronunțat în multe rânduri cu privire la restricționarea corespondenței persoanelor aflate în detenție.

- În numeroase cereri împotriva Poloniei (în special [Pisk-Piskowski împotriva Poloniei](#), [Matwiejczuk împotriva Poloniei](#), [Przyjemski împotriva Poloniei](#)) Curtea a afirmat că, atât timp cât autoritățile vor continua să utilizeze practica marcării corespondenței persoanelor supuse detenției cu ștampila „*ocenzurowano*” („*cenzurat*”), Curtea nu va avea altă decât alternativa de a prezuma că aceste scrisori au fost deschise și conținutul lor citit, cu [încălcarea dispozițiilor art. 8](#).

În cererea [Biśta împotriva Poloniei](#) (12.01.2010), Curtea a stabilit, având în vedere evoluțiile înregistrate la nivelul practicii naționale în acest domeniu, că există în prezent un recurs efectiv prin care persoanele private de libertate din Polonia să se poată plânga cu privire la cenzurarea corespondenței lor cu Curtea (a se vedea hotărârea subsecventă de inadmisibilitate [Mocny împotriva Poloniei](#) din noiembrie 2010)

- *Restricționarea corespondenței*
De exemplu: [Golder împotriva Marii Britanii](#), 21.02.1975.
[Încălcarea dispozițiilor art. 8](#): Curtea nu a identificat motivul pentru care siguranța publică impunea împiedicarea reclamantului de a corespunde cu un avocat pentru a se apăra cu privire la o acuzație ce îi fusese adusă.
- *Interceptarea corespondenței*
De exemplu:
[Silver și alții împotriva Marii Britanii](#), 25.03.1983. [Încălcarea dispozițiilor art. 8](#) cu privire la interceptarea scrisorilor pe motiv că ar conține exprimări injurioase și [neîncălcarea dispozițiilor art. 8](#) în ceea ce privește aceeași măsură, dar raportat la scrisorile care conțineau în mod clar amenințări.
- *Limitarea corespondenței cu Curtea*
De exemplu:
[Campbell împotriva Marii Britanii](#), 25.03.1992 : [încălcarea dispozițiilor art. 8](#) în ce privește deschiderea corespondenței reclamantului către *avocatul său* și către Curte.
[Cotlet împotriva României](#), 03.06.2003: restricționarea corespondenței cu Curtea : [încălcarea dispozițiilor art. 8](#) în ce privește întârzierile în înaintarea scrisorilor reclamantului către Curte, deschiderea corespondenței acestuia refuzul administrației penitenciarului de a-i acorda materialele necesare pentru corespondența sa cu Curtea.
- [Wisse împotriva Franței](#), 20.12.2005: cauză privind sistemul de interceptare a discuțiilor de la „vorbitor” purtate între rudele reclamantilor și reclamantii aflați în detenție în penitenciarele din Ploemeur și Rennes.

Încălcarea dispozițiilor art. 8: în domeniul înregistrărilor discuțiilor purtate în camerele de vizitare ale penitenciarelor, dreptul francez nu indică cu destulă claritate modalitățile în care autoritățile aveau posibilitatea de a interveni în viața privată a deținuților, întinderea și modalitățile de exercitare a competenței lor discreționare în domeniul în cauză.

Ascultările și corespondența

Interceptarea convorbirilor telefonice

De către poliție

Malone împotriva Marii Britanii, 02.08.1984: **Încălcarea dispozițiilor art. 8** întrucât interceptarea convorbirilor telefonice ale reclamantului – în cursul judecării sale pentru valorificarea de bunuri furate – și „numărarea” apelurilor (înregistrarea numărului de apeluri efectuate către un anumit număr de telefon) nu erau prevăzute de lege.

Din același motiv, Curtea s-a pronunțat în sensul **încălării dispozițiilor art. 8** în cererea **Khan împotriva Marii Britanii**, 12.05.2000 (supravegherea reclamantului prin dispozitive de ascultare, în legătură cu acuzația de trafic de droguri pentru care acesta era urmărit).

A. împotriva Franței, (cerere nr. 14838/89), 23.11.1993: înregistrarea unei convorbiri telefonice a reclamantei de către un particular, cu ajutorul unui comisar de poliție care realiza o anchetă preliminară, în condițiile în care, potrivit acestei persoane, reclamanta l-ar fi angajat pentru a comite un asasinat.

Încălcarea dispozițiilor art. 8, întrucât această înregistrare nu a avut loc în contextul unei proceduri judiciare și nu a fost dispusă de un judecător de instrucție.

P.G și J.H. împotriva Marii Britanii, (nr. 44787/98), 25.09.2001: cauză privind înregistrarea vocii reclamantilor aflați în sediul unei secții de poliție, fiind arestați întrucât erau bănuți că intenționau să comită un furt.

Încălcarea art. 8: la momentul săvârșirii faptelor nu exista niciun sistem legal care să reglementeze utilizarea dispozitivelor secrete de ascultare plasate de poliție în sediile sale.

Van Vondel împotriva Olandei, 25.10.2007: reclamantul era polițist în cadrul serviciilor de informații. Convorbirile telefonice dintre reclamant și unul dintre informatorii săi au fost înregistrate cu ajutorul unor dispozitive furnizate de Departamentul de Anchete Interne al poliției naționale, în contextul unei anchete parlamentare deschise cu privire la metodele de anchetă penală folosite în Olanda și pornite de la controversa referitoare la celula interregională de anchetă din Olanda de Nord/Utrecht.

Încălcarea dispozițiilor art. 8: reclamantul a fost privat de gradul minim de protecție impus de principiul supremației dreptului într-o societate democratică (Curtea nu a considerat acceptabil faptul că autoritățile au acordat o asistență tehnică care nu intra sub incidența normelor ce ofereau garanții împotriva unor acțiuni arbitrare).

De către serviciile secrete

Asociația 21 Decembrie 1989 și alții împotriva României, 24.05.2011: unul dintre reclamantii, președintele asociației pentru protejarea drepturilor participanților și

victimelor evenimentelor din 1989 (intervenția în forță împotriva demonstrațiilor antiguvernamentale din România), a fost supravegheat de către serviciile secrete.

Încălcarea Articolului 8 : lipsa unui sistem național de garanții legale a avut drept consecință faptul că informațiile obținute în 1990 de către serviciile de informații cu privire la dl. Mărieș se aflau și după 16 ani, în 2006, în posesia acestor servicii. În plus, în lipsa garanțiilor legale naționale, dl. Mărieș se afla în pericol real de a-i fi interceptate convorbirile telefonice.

În această hotărâre Curtea a remarcat că legislația română privind măsurile de supraveghere secretă dictate de siguranța națională a fost analizată pentru prima dată de către Marea Cameră în cauza **Rotaru împotriva României**, în anul 2000. La acel moment, Curtea ajunsese la concluzia că sistemul român de obținere și arhivare a informațiilor nu cuprindea garanțiile necesare în vederea protejării vieții private a cetățenilor. Comitetul Miniștrilor al Consiliului Europei a emis o Rezoluție prin care solicita remedierea acestor deficiențe în mod rapid și deplin, însă în ciuda acestei măsuri, care nu a fost singura, executarea hotărârii Curții era încă în curs de desfășurare la momentul pronunțării în cauza *Asociația 21 Decembrie 1989 și alții împotriva României*. În plus, așa cum Curtea a arătat în cauza **Dumitru Popescu împotriva României (nr. 2)** din anul 2007, în ciuda modificărilor aduse în anii 2003 și 2006 Codului de procedură penală, părea în continuare posibil ca măsura supravegherii să fie dispusă în cazul unor presupuse cazuri de atentat la siguranța națională, de data aceasta în temeiul Legii nr. 51/1991, care nu a fost abrogată.

Bucur și Toma împotriva României, 08.01.2013 : Mircea Toma, care lucra în echipa editorială a ziarului A.C., precum și sora sa, Sorana Toma, s-au plâns cu privire la înregistrarea nelegală a convorbirilor telefonice și păstrarea înregistrărilor de către Serviciul Român de Informații. Pe una dintre casetele puse la dispoziția presei de către dl. Bucur, angajat al Serviciului Român de Informații în cadrul departamentului de supraveghere a convorbirilor telefonice, se regăsea o discuție dintre soția d-lui Mircea Toma și fiica lor, înregistrată în locuința acestora.

Curtea a constatat o încălcare a Articolului 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) cu privire la Mircea Toma și Sorana Toma, pentru aceleași motive ca și în cauzele indicate mai sus. De asemenea, a constatat în mod special o încălcare a Articolului 10 (libertatea de exprimare) cu privire la dl. Bucur.

De către organe judiciare

Kruslin împotriva Franței, 24.04.1990: măsura de ascultare a telefonului dispusă de un judecător de instrucție în cadrul unui dosar de omor.

Încălcarea dispozițiilor art. 8 întrucât dreptul francez nu indica suficient de clar întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul în cauză.

A se vedea și *Wisse împotriva Franței (supra)*, *Halford împotriva Marii Britanii*, 25.06.1997 (*infra*) și *Klass și alții împotriva Germaniei*, 06.09.1978 (*supra*).

Drakšas împotriva Lituaniei, 31.07.2012: cauză privind un politician lituanian (unul dintre membrii fondatori ai Partidului liberal-democrat, condus de fostul președinte Rolandas Paksas) și punerea sub ascultare, cu aprobarea autorităților, a liniei sale telefonice. Reclamantul s-a plâns că înregistrările convorbirilor sale au făcut obiectul unor scurgeri în mass-media, fiind ulterior difuzate la televiziunea națională în cursul procedurii constituționale de impeachment împotriva președintelui Paksas. Încălcarea dispozițiilor art. 8 din cauza dezvăluirii conținutului convorbirii telefonice pe care reclamantul a avut-o la 16 martie 2003; Neîncălcarea dispozițiilor art. 8 privind interceptarea și înregistrarea convorbirilor reclamantului și divulgarea lor în cursul procedurii constituționale de impeachment

împotriva președintelui Paksas;
Încălcarea dispozițiilor art. 13 (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție din cauza absenței unui control jurisdicțional al supravegherii exercitate asupra reclamantului după 17 septembrie 2003;
Neîncălcarea dispozițiilor art. 13 privind refuzul de a-l informa pe reclamant cu privire la decizia inițială de punere sub ascultare a liniei sale telefonice și refuzul de a-i comunica informațiile obținute pe această cale.
În ceea ce privește divulgarea convorbirii reclamantului din 16 martie 2003 – serviciul de securitate a statului interceptase o convorbire telefonică între reclamant și Jurij Borisov, unul dintre principalii contribuitori la campania electorală a domnului Paksas – Curtea a considerat că, chiar dacă publicul are dreptul de a fi informat în ceea ce privește activitatea funcționarilor publici, serviciul de securitate a statului ar fi trebuit să asigure confidențialitatea înregistrărilor. În schimb, divulgarea convorbirilor reclamantului (cu partenerii comerciali și cu președintele Paksas) în cadrul procedurii în fața Curții Constituționale era prevăzută de lege și făcea parte din procesul jurisdicțional.

Montarea de microfoane într-un apartament

Vetter împotriva Franței, 31.05.2005: ca urmare a descoperirii unui cadavru cu urme de împușcare, poliția, care bănuia că reclamantul era autorul acestei omucideri, a instalat dispozitive de ascultare în apartamentul unei persoane pe care acesta o vizita în mod obișnuit.

Încălcarea dispozițiilor art. 8: În domeniul instalării de microfoane, dreptul francez nu indica cu destulă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a atribuțiilor exclusive ale autorităților.

În cererea **P.G și J.H. împotriva Marii Britanii**, 25.09.2001 (*supra*), Curtea s-a pronunțat de asemenea în sensul **încălcării dispozițiilor art. 8** în situația utilizării de către poliție a unui dispozitiv de ascultare ascuns în apartamentul unuia dintre reclamanți, care nu era prevăzută de lege.

Mesagerie-text

Taylor-Sabori împotriva Marii Britanii, 22.10.2002: utilizarea de către poliție a mesajelor de pager: interceptarea unor mesaje care erau adresate reclamantului – acuzat de asociere cu infractori în vederea furnizării de substanțe interzise – prin intermediul unei „clone” a pagerului său.

Încălcarea dispozițiilor art. 8: nicio dispoziție legală nu reglementa interceptarea mesajelor primite pe un pager și transmise prin intermediul unui sistem de telecomunicații privat.

În privința e-mailurilor, a se vedea **Copland împotriva Marii Britanii** (*infra*).

Baze de date privind supraveghețile secrete

Shimovolos împotriva Rusiei, 21.06.2011: privește înregistrarea unui militant pentru drepturile omului într-o bază de date referitoare la supraveghețile secrete și urmărirea deplasărilor sale, precum și arestarea acestuia, survenită în acest context.

Încălcarea dispozițiilor art. 5 § 1 și a art. 8 : baza de date care cuprinde numele domnului Shimovolos a fost creată în temeiul unui decret ministerial care nu a fost publicat și la care publicul nu a avut acces în niciun mod. Prin urmare, cetățenii nu pot afla motivele pentru care o persoană a fost înregistrată în această bază de date, cât timp sunt stocate informațiile referitoare la acea persoană, ce tip de înregistrări sunt păstrate

și pentru cât timp, cum sunt stocate și utilizate respectivele informații sau cine dispune de ele.

A se vedea, de asemenea, [Asociația 21 Decembrie 1989 și alții împotriva României](#), 24.05.2011

Evidențele și accesul la date

„Datele cu caracter public pot aparține noțiunii de „viață privată” în cazul în care sunt obținute și stocate constant în evidențele autorităților. Aceasta este cu atât mai adevărat în cazul în care respectivele date vizează trecutul îndepărtat al unei persoane.” ([Rotaru împotriva României](#) § 43).

Acces la date (servicii sociale, securitate națională)

[Gaskin împotriva Marii Britanii](#), 07.07.1989: reclamantul, aflat în grija serviciilor sociale în timpul copilăriei sale, a încercat, la majorat, să își cunoască trecutul, pentru a-și depăși problemele personale. Accesul la propriul dosar i-a fost refuzat pe motiv că acesta cuprindea informații confidențiale.

[Încălcarea dispozițiilor art. 8](#), nu din cauza sistemului de informații confidențiale al serviciilor sociale în sine, ci pentru că, în ce privește refuzul adresat reclamantului, decizia finală nu a fost luată de un organ independent.

[Segerstedt-Wiberg și alții împotriva Suediei](#), 06.06.2006: reclamantii se plâng de stocarea anumitor informații cu privire la ei în dosarele Securității suedeze și de refuzul autorităților de a-i informa cu privire la domeniile vizate de aceste informații.

[Încălcarea art. 8](#) cu privire la stocarea datelor, cu excepția primei reclamante, întrucât stocarea informațiilor referitoare la amenințările de atentat cu bombă împotriva acesteia în 1990 era justificată.

[Neîncălcarea art. 8](#): interesele privind ocrotirea securității naționale și combaterea terorismului prevalează asupra intereselor reclamantilor de a fi informați cu privire la informațiile aflate în dosarele lor întocmite de Securitate.

[Încălcarea dispozițiilor art. 13](#): absența recursului pentru a asigura distrugerea dosarelor, ștergerea sau rectificarea informațiilor stocate în acestea.

Acces la datele stocate de serviciile secrete

[Rotaru împotriva României](#), 04.05.2000: reclamantul se plângea de imposibilitatea contestării informațiilor pretins nereale, deținute într-un dosar privitor la acesta de către Serviciul Român de Informații (SRI). Acesta fusese condamnat în 1948 la o pedeapsă cu închisoarea de un an pentru exprimarea unor opinii critice la adresa regimului comunist.

[Încălcarea dispozițiilor art. 8](#): deținerea și utilizarea de către SRI a informațiilor privind viața privată a reclamantului nu erau „prevăzute de lege”.

[Încălcarea dispozițiilor art. 13](#) din cauza imposibilității pentru reclamant de a contesta măsura stocării de informații sau de a contrazice faptele reținute ca informații în cauză.

[Haralambie împotriva României](#), 27.10.2009: încălcarea dispozițiilor art. 8, din cauza dificultăților întâmpinate de reclamant pentru consultarea dosarului personal întocmit de serviciile secrete în timpul regimului comunist.

[Încălcarea dispozițiilor art. 8](#). Curtea a considerat că nici numărul dosarelor transferate, nici deficiențele sistemului de arhivare nu justificau o întârziere de șase ani pentru a i se da curs cererii sale.

(A se vedea, de asemenea, Hotărârea din 19.07.2011 în cererea [Ioan Jarnea împotriva României](#))

Turek împotriva Slovaciei, 14.02.2006: cauză privind un dosar al serviciului de securitate al fostei Cehoslovacii comuniste, în care reclamantul era înscris pe lista agenților acestui serviciu. Acestuia i s-a refuzat eliberarea unui „certificat de securitate”, care îi era necesar pentru a ocupa o funcție publică.

Încălcarea dispozițiilor art. 8 din Convenție din cauza absenței unei proceduri prin intermediul căreia reclamantul să obțină protejarea dreptului său la respectarea vieții private. Curtea a apreciat că, plasând sarcina probei asupra reclamantului, în condițiile în care normele relevante în vigoare la acel moment erau secrete, i-a impus acestuia o sarcină nerealistă și excesivă.

Tinerea evidențelor judiciare

B.B. împotriva Franței, Gardel împotriva Franței și M.B. împotriva Franței, 17.12.2009: în condițiile în care a reafirmat rolul fundamental al protecției datelor personale supuse unei prelucrări automate, în special în scopuri polițieneste, Curtea a hotărât că înscrierea reclamantilor în baza națională de date a autorilor de infracțiuni sexuale **nu era contrară dispozițiilor art. 8.**

Dimitrov-Kazakov împotriva Bulgariei, 10.02.2011: reclamantul a fost înscris în cazierul poliției ca „infractor”, după ce a fost interogată cu privire la un viol, deși nu a mai fost ulterior pus sub acuzare. Acesta a făcut ulterior obiectul mai multor controale ale poliției în legătură cu plângeri pentru viol sau cu dispariția unor fete tinere.

Încălcarea dispozițiilor art. 8 (înscrierea nu era „prevăzută de lege”)

Încălcarea dispozițiilor art. 13 (absența unui recurs efectiv) **luat împreună cu art. 8.**

Khelili împotriva Elveției, 18.10.2011: privește înscrierea unei resortisante franceze ca „prostituată” în baza de date informatizată a poliției din Geneva timp de cinci ani.

Încălcarea dispozițiilor art. 8

Cu privire la datele biologice, a se vedea infra [S. Marper împotriva Marii Britanii](#), 04.12.2008 și [M.K. împotriva Franței](#) (nr. 19522/09), 18.04.2013.

Date medicale

Yvonne Chave împotriva Franței, 09.07.1991: dosar cuprinzând informații privind internarea din oficiu a reclamantei într-un spital psihiatric, măsură a cărei nelegalitate a fost ulterior recunoscută.

Cerere inadmisibilă (în mod vădit nefondată) : dosarele personale păstrate în vederea protejării sănătății și drepturilor și libertăților altora sunt protejate de reguli de confidențialitate și de acces adecvate, iar dosarele nu sunt accesibile decât unor categorii limitativ enumerate de persoane din afara stabilimentului psihiatric.

Z. împotriva Finlandei, (nr. 22009/93), 25.02.1997: dezvăluirea datelor medicale ale reclamantei care era infectată cu HIV, în cadrul unei proceduri privind o agresiune sexuală.

Încălcarea dispozițiilor art. 8 datorită dezvăluirii identității și a stării sănătății reclamantei în hotărârea, făcută publică, a Curții de Apel din Helsinki.

M. S. împotriva Suediei, (nr. 20837/92), 27.08.1997: transmiterea unui dosar medical unui organism de securitate socială, cuprinzând informații privind un avort suferit de reclamantă.

Neîncălcarea art. 8 : serviciul medical în cauză a avut motive pertinente și suficiente pentru a comunica dosarul medical al reclamantei, întrucât trebuia să se decidă cu privire la o cerere de despăgubiri a reclamantei privind o rană la spate.

S. et Marper împotriva Marii Britanii, 04.12.2008: **încălcarea dispozițiilor art. 8** cu privire la stocarea pe durată nedeterminată într-o bază de date a amprentelor digitale, a mostrelor celulare și a profilurilor ADN ale reclamantilor după finalizarea anchetelor penale împotriva acestora prin achitare, respectiv prin clasare.

M.K. împotriva Franței (nr. 19522/09), 18.04.2013: un cetățean francez care fusese anchetat penal de două ori pentru furtul unor cărți, anchetele finalizându-se prima dată cu achitarea, iar a doua oară cu neînceperea urmăririi penale, s-a plâns de faptul că amprente sale au fost reținute în baza de date a autorităților. **Încălcarea art. 8** : Curtea a considerat că, având în vedere circumstanțele cauzei, reținerea datelor respective constituie o ingerință disproporționată cu dreptul reclamantului la respectarea vieții private.

În cadrul profesional

Leander împotriva Suediei, 23.03.1987: utilizarea unui dosar secret al poliției pentru angajarea unui dulgher. Acesta lucra ca înlocuitor la muzeul naval din Karlskrona, lângă o zonă militară interzisă și, ca urmare a unei proceduri de control al personalului, comandantul-șef al marinei a decis să nu îl angajeze definitiv. Domnul Leander făcuse parte, în trecut, din partidul comunist și fusese sindicalist.

Neîncălcarea dispozițiilor art. 8 : garanțiile pe care le prezintă sistemul suedez de control al personalului îndeplinesc cerințele art. 8. Curtea a considerat că guvernul suedez era îndreptățit să considere că interesele securității naționale prevalează asupra intereselor individuale ale reclamantului.

Halford împotriva Marii Britanii, 25.06.1997: reclamanta, care era femeia cu cele mai înalte grade din poliția britanică, a inițiat o procedură în materie de discriminare, ca urmare a respingerii timp de șapte ani a candidaturii sale, la gradul de inspector general adjunct. Aceasta susținea că apelurile sale telefonice fuseseră interceptate pentru a obține informații ce puteau fi utilizate împotriva sa în cursul procedurii în cauză.

Încălcarea dispozițiilor art. 8 în ceea ce privește interceptarea convorbirilor reclamantei efectuate de la biroul acesteia.

Neîncălcarea dispozițiilor art. 8 în ceea ce privește apelurile efectuate de la domiciliul acesteia, Curtea considerând că nu a fost dovedită ingerința în privința acestor comunicații.

Copland împotriva Marii Britanii, 03.04.2007 : reclamanta era angajată Colegiului Carmarthenshire, organ administrat de către stat. Aceasta a devenit asistentul personal al directorului Colegiului și i se cerea să aibă o colaborare strânsă față de Directorul adjunct desemnat recent. Reclamanta s-a plâns că, pe durata activității sale în cadrul Colegiului, telefonul, e-mailul și accesul la internet i-au fost monitorizate la inițiativa Directorului adjunct.

Încălcarea art. 8. Curtea a considerat că obținerea și stocarea de informații de natură personală referitoare la d-na Copland, derivate din folosirea de către aceasta a telefonului, e-mailului și internetului, au constituit o ingerință asupra vieții sale private care nu era permisă de lege, neexistând la acel moment nicio reglementare națională cu privire la această monitorizare. Deși Curtea a acceptat că monitorizarea și controlul exercitate de angajator cu privire la utilizarea de către angajat a telefonului și a internetului pot fi uneori justificate, în cauza de față nu era nevoie să mai aprecieze cu privire la caracterul « necesar într-o societate democratică » al ingerinței.

Gillberg împotriva Suediei, 03.04.2012: Cauza privește, în esență, condamnarea penală a unui profesor pentru abuz în serviciu comis în calitate de funcționar, prin refuzul de a respecta două decizii ale unei instanțe de contencios administrativ, care autorizaseră doi cercetători, clar individualizați, să consulte, în anumite condiții specifice, cercetările Universității din Göteborg referitoare la hiperactivitate și deficitul de atenție la copii.

Curtea consideră în special că profesorul nu se poate întemeia pe art. 8 pentru a se plânge împotriva condamnării sale penale, nici nu poate invoca un drept „negativ” la libertatea de exprimare, acela de a nu dezvălui o informație, în lumina art. 10.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a hotărât, în unanimitate, că **art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) și art. 10 (libertatea de exprimare) nu se aplică în această cauză.**

**Date de contact pentru serviciul presei:
+33 (0)3 90 21 42 08**